

Szent Skolasztika szűz

február 10.

Szent Skolasztikára, Szent Benedek nővéreire emlékezünk liturgikus emléknapján, február 10-én.

Skolasztika az umbriai Nursiában (ma Norcia) született 480 körül. Fivérével együtt Istennek szentelte életét, és követte testvérét Montecassinóba, ahol 547 körül halt meg. Egy Nápolyban talált, márványba vésett naptár szerint Skolasztikát február 10-én temették el. Rómában a 12. század óta tartják ünnepét ezen a napon.

Életét csak Nagy Szent Gergely Benedekről írt életrajzából ismerjük. A testvérek Nursiából, a Szabin-hegyvidék városából származtak, jómódú szülők gyermekei voltak. Benedek a tanulmányainak, majd a szerzetesi életnek szentelte magát, és így megtalálta a maga választás kora problémáira, Skolasztika pedig teljesen a felebaráti szeretet gyakorlásának élt az öregek és a betegek szolgálatában. Hű és áldozatos társa lett fivérének. Megértette az eszményekért folytatott küzdelmeit, segített neki túljutni csalódásain, és imádságával támogatta munkáját.

Amikor Benedek Montecassinón összegyűjtötte közösségét és megalapította kolostorát, oda is követte, hogy a közelében lehessen. A későbbi hagyomány szerint Skolasztika először Subiaco mellett, a Rocabotte-kolostorban élt, később Piumarolában, Montecassino közelében. Évente egyszer találkozott a két testvér, hogy lelki dolgokról beszélgessenek.

Nagy Szent Gergely pápa elbeszéléséből magunk elé képzelhetjük, hogyan játszódtott le az a bizonyos utolsó találkozás Skolasztika és Benedek között.

Skolasztikát halálsejtelmek töltötték el, de Benedeknek nem szólt róluk. Csak könyörögve kérte: „Ne távozz el tőlem, ha beáll az éjszaka. Beszéljünk hajnalhasadásig a mennyei örömeikről!” Benedek elcsodálkozott: „Hogyan beszélhetsz így, nővérem? Teljességgel lehetetlen, hogy az éjszakát a kolostoron kívül töltsöm!” Skolasztika nem válaszolt. Úgysem tudta volna bátyját rávenni, hogy ne tartsa meg a regulát. Ezért Istenhez fordult könyörgő imádságával. Arcát tenyerébe rejtette, fejét az asztalra hajtotta. Amikor ismét föltekintett, az ég elsötétült. Felhőszakadás volt, eső zúdult alá, mennydörgésektől reszketett a levegő; senki sem kockáztathatta meg, hogy kimerészkedjék az ítéletidőbe. Benedek méltatlankodva ugrott fel: „Nővérem, mit műveltél?” Skolasztika mosolyogva vont vissza a helyére: „Látod, amikor téged kértelek, nem hallgattál meg. Most Istenhez imádkoztam, és ő rögtön meghallgatott. Most meg tudod tenni!” Ezzel a kedveskedéssel szemben Benedek ugyanolyan tehetetlen volt, mint a villámlással és az esővel szemben. Maradt tehát, és így hosszúra nyúlt a búcsúzás. Három nap múlva Benedek megtudta, hogy nővére örökre hazatért. Néhány testvér elhozta holttestét Montecassinóba, ahol abba a sziklasírba temették, amelyet Benedek magának készíttetett.

Forrás

Diós István: *A szentek élete*

Magyar Kurír